

Ἡ διάσπαση τῆς ἁμαρτίας (Λουκ. η´ 26-39) (Καραγιάννης Νικάνωρ Ἀρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Τῆς μανίας ποῦ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἐπίδραση τῶν δαιμονικῶν δυνάμεων περιγράφει μὲ μελανὰ χρώματα τὸ περιστατικὸ τοῦ δαιμονισμένου τῶν Γαδαρινῶν. Αὐτὴ ἡ μανία ἀποτυπώνεται στὴ δύναμη τοῦ κακοῦ, ποῦ μὲ τὶς πολλὰς καὶ ποικίλες μορφές του μᾶς ταλαιπωρεῖ, μᾶς βασανίζει καί, κάποτε, μᾶς δυναστεύει κυριολεκτικά. Σήμερα θὰ σταθοῦμε σὲ ἓνα χαρακτηριστικὸ, ἀλλὰ καὶ τραγικὸ σύμπτωμά του, τὸ διχασμὸ ποῦ προκαλεῖ ἡ ἁμαρτία.

Ἐσωτερικὴ διάσπαση: δαιμονικὸ σύμπτωμα τῆς ἁμαρτίας

Εἶναι γεγονὸς ὅτι ἡ δαιμονοπληξία, ὅπως ὅλες οἱ ψυχικὲς καὶ σωματικὲς ἀσθένειες, συνδέεται μὲ τὴν πραγματικότητα τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς παρουσίας τοῦ κακοῦ καὶ τῆς φθορᾶς στὸν κόσμο. Στὸ ἐπεισόδιο τοῦ δαιμονισμένου τῶν Γαδαρινῶν φαίνεται ἡ κυριαρχία τοῦ διαβόλου, ποὺ ὀδηγεῖ στὴν ἀνθρώπινη δυστυχία καὶ διάλυση. Πρόκειται γιὰ μιὰ κατάσταση στὴν ὁποία μιὰ ἐχθρική δύναμη πρὸς τὸν ἄνθρωπο δηλητηριάζει τὴ ζωὴ του, μηχανεύεται τεχνάσματα καὶ μεθόδους ποὺ τὸν καταστρέφουν καὶ τὸν ὀδηγοῦν σὲ ἀδιέξοδο καὶ ἀπόγνωση. «Τί σοὶ ὄνομα ἐστίν; Ὁ δὲ εἶπε: Λεγεών». Ὁ δαιμονισμένος ἦταν κατοικητήριο πολλῶν δαιμόνων. Ἐδῶ βλέπουμε καθαρὰ τὴ διάσπαση τῆς προσωπικότητας τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου, γιὰ τὴν ὁποία γίνεται τόσος πολὺς λόγος στίς μέρες μας.

Ἡ θεολογία τῆς Ἐκκλησίας δίνει τὴ δική της ἀπάντηση καὶ ἐρμηνεύει αὐτὸ τὸ φαινόμενο μέσα ἀπὸ τὸ φῶς καὶ τὴν προοπτικὴ τῆς ἀλήθειας τοῦ Χριστοῦ. Ἡ πτώση στὴν ἁμαρτία φέρνει τὴν ἐσωτερικὴ διάσπαση στὸν ἄνθρωπο καὶ προξενεῖ τὴ διαίρεση, τὸ διχασμό. Ὁ Θεὸς ἐνώνει, ἐνῶ ὁ διάβολος διαιρεῖ. Ὁ Θεὸς δημιουργεῖ τὸν ἄνθρωπο ὡς ἐνοποιημένη ψυχοσωματικὴ προσωπικὴ ὑπαρξη, ἐνῶ ὁ

διάβολος τὸν τεμαχίζει καὶ τὸν θρυμματίζει σὲ ἀπρόσωπη μάζα. Αὐτὸ ἐπιβεβαιώνουν οἱ ἐγωπαθεῖς προτιμήσεις καὶ οἱ ἀλλοπρόσαλλες συμπεριφορὲς τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὸν Θεό, τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς, νεκρώνει τὶς ἐσωτερικὲς καὶ πνευματικὲς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἀποξενώνει ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ τὸν συνάνθρωπό του. Κέντρο τοῦ κόσμου καὶ τῶν ἀναζητήσεων του γίνεται πλέον ὁ ἑαυτὸς του καὶ ἐγωκεντρισμὸς του. Χάνοντας τὴν ἀναφορὰ στὸν Θεό, ὑποτάσσεται ἀναπόφευκτα στὸ νόμον τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου. Ἡ προσωπικότητά του διασπᾶται ἀπὸ τὰ ἀλληλοσυγκρουόμενα ἐνδιαφέροντα καὶ τὶς εὐμετάβλητες προτιμήσεις του σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε ἡ ἀνθρώπινη καρδιά, τὸ κέντρο τῆς ὑπαρξῆς του, νὰ χάνει τὴν ἰσοροπία καὶ τὴν ἁρμονία τῆς ἀπὸ ἓνα πλῆθος δυνάμεων. Ποικίλα καὶ συμφέροντα, ρόλοι καὶ συμπεριφορὲς ἀσύνδετες μεταξύ τους, διαιροῦν τὸν ἐσωτερικὸν του κόσμον καὶ τὸν μετατρέπουν σὲ μιὰ κατακερματισμένη καὶ χαώδη κατάσταση. Ἐνας ἄνθρωπος διχασμένος ἐσωτερικὰ καὶ ἀπομονωμένος ἐξωτερικὰ δὲν μπορεῖ νὰ νιώθει καὶ νὰ εἶναι λυτρωμένος.

Ἡ ἀντίδραση τῶν κατοίκων στὴν θεραπεία τοῦ δαιμονισμένου

Ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ ἐνόχλησε τοῦ κατοίκους τῆς περιοχῆς τῶν Γαδαρηνῶν. Τυφλωμένοι καὶ ἀπορροφημένοι ἀπὸ τὸ ὑλικὸ κέρδος δὲν διέκριναν τὸ νόημα τῆς θαυματουργικῆς θεραπείας τοῦ δαιμονισμένου. Δὲν τοὺς ἔλεγξε ἡ συνείδηση γιὰ τὸ παράνομο ἐμπόριο τῶν χοίρων ποὺ ἔκαναν, παρὰ τὴν ἀπαγορεύση τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου. Ζημιωμένοι ἀπὸ τὰ συμφέροντά τους, διώχουν τὸν Χριστὸ ἀπὸ τὴν περιοχὴ τους. Σκεπτόνται ἐγκεφαλικά καὶ συμφεροντολογικά. Ὅ,τι δὲν ἐξυπηρετεῖ τὰ σχέδια καὶ τὶς ἐπιδιώξεις τους τὸ παραμερίζουν καὶ τὸ πολεμοῦν, ὄχι μόνο ὡς ἀνεπιθύμητο, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπικίνδυνο. Μένουν στὴν ἐπιφάνεια καὶ χάνουν τὴν οὐσία. Ἀναρίθμητοι ἄνθρωποι σήμερον ἀκολουθοῦν τὴν ἴδια τακτική. Διώχουν τὸν Χριστὸ ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς ζωῆς τους καὶ τὸ ἔδαφος τῆς ψυχῆς τους. Καὶ ἐδῶ ὁ φαῦλος κύκλος τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς ἐσωτερικῆς διάσπασης βιώνεται μὲ ἰδιαίτερα σκληρὸ τρόπο. Ἡ μαζοποίηση καὶ ἡ ἀπώλεια τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου στὴν σύγχρονη κοινωνία εἶναι κραυγαλέα. Ὁ διασπασμένος ἐσωτερικὰ ἄνθρωπος ἔχει, φυσικά, καὶ διχασμένες λειτουργίες. Ἄλλα θέλει, ἄλλα λέει καὶ ἄλλα κάνει. Τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ δὲν συνεργάζονται ἁρμονικὰ μεταξύ τους. Γίνονται ἀντίπαλα καὶ ἀνταγωνιστικά.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ θεραπευμένος τῆς περικοπῆς, ἀπελευθερωμένος ἀπὸ ὅ,τι μέχρι τότε τὸν βασάνιζε, ἐπιθυμεῖ νὰ μείνει κοντὰ στὸν Χριστό. Βίωσε τὴν ἀγάπην καὶ τὴν χαρὴν Του, ποὺ ἐνοποίησε τὴν κομματιασμένη ἀπὸ τοὺς δαίνομενες ὑπαρξῆς του. Οἱ κάτοικοι τῶν Γαδαρηνῶν διώχουν τὸν Χριστό. Διχασμένοι ἐσωτερικά, χωρὶς βέβαια νὰ τὸ καταλαβαίνουν, βλέπουν καὶ αἰσθάνονται τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, ὄχι ὅμως καὶ τὴν ἀγάπην Του. Δὲν θέλουν νὰ δοῦν τὴν ζωὴν τους πέρα ἀπὸ τὴν καθημερινότητα, μέσα σὲ μιὰ ἄλλη προοπτική. Δύο διαφορετικὲς ἐπιλογὲς τῆς

ἀνθρώπνης ἐλευθερίας. Ἡ μία σώζει καὶ ἡ ἄλλη καταστρέφει. Ἐμεῖς ποιά, ἄραγε, προτιμοῦμε;

Πηγή: agiazoni.gr